

ESCOLA: SALESIANS SANT BOI

NOM: Maria Teresa Alís Duran

TÍTOL: L'illa de paper i el far de tinta

En un lloc remot de l'oceà, on les cartes de navegació no servien de res i les brúixoles no funcionaven, hi havia una illa feta completament de paper. Els arbres semblaven tubs alts de cartró, les flors tenien pètals fets de paper vell i el sòl feia un soroll com si algú estigués fullejant un llibre gran cada vegada que algú caminava sobre ell.

En la part més alta de l'illa vivia un jove anomenat Oliver. Era un noi amb ulleres rodones que tenia un treball molt especial: era l'encarregat de cuidar el Far de Tinta. Aquest far no emetia llum, sinó paraules. Cada nit, Oliver feia una gran foguera amb llapis de grafit i el fum que sortia escrivia històries en el cel. D'aquesta manera, els mariners que s'havien perdut podien recordar qui eren.

Però un dia, a l'alba, el cel estava gris i buit. No era un gris de tempesta, sinó un gris com el d'un paper que s'ha esborrat malament. Oliver va sortir al seu balcó i va veure que el bosc de cartró estava perdent el seu color. Les paraules que estaven escrites en els arbres s'estaven esvaïnt.

Un ocell missatger fet d'un sobre de correu aeri es va posar de sobte a l'espatlla de l'Oliver. El missatge que portava era molt clar: "El Gran Esborrany s'ha despertat al Nord. Si arriba a l'illa, la gent oblidarà els noms de les coses".

Oliver sabia que no podia quedar-se quiet. Llavors, va prendre la seva motxilla de cuir, un tinter especial que mai es buidava i la seva ploma d'oca. Havia de travessar la Vall dels Paràgrafs per a arribar a la Cova dels Dicionaris. Allí esperava trobar la "Paraula Primigènia", l'única paraula que podia detenir el buit que s'aproximava.

Durant el seu viatge, Oliver es va trobar amb una tortuga gegant. La closca de la tortuga estava coberta de poemes antics, però la tortuga semblava molt trista.

— Petit guardià —va dir la tortuga amb una veu molt lenta—, estic perdent les meves rimes. Si no puc rimar, les meves potes no es mouran.

Oliver es va calmar i va treure la seva ploma. Després, va reescriure els versos en la closca de la tortuga. Immediatament, la tortuga va recuperar la seva força. Com a agraïment, la tortuga ho va portar a través del Riu de Tinta Xinesa. Les aigües d'aquest riu eren molt negres i profundes, i guardaven tots els secrets de l'univers.

En arribar a la Cova dels Diccionaris, Oliver es va trobar amb el Gran Esborrany. Era una ombra enorme que sostenia una goma d'esborrar gegant. On passava l'ombra, tot es tornava blanc i silenciós.

—Per què esborres la nostra història? —va preguntar Oliver amb veu tremolosa.

—És més fàcil no tenir res a recordar paraules que fan mal —va respondre l'ombra amb un ressò rar.

Oliver va entendre que el Gran Esborrany no era un monstre. Era la tristesa d'algú que no volia recordar. En lloc de lluitar, Oliver va treure el seu tinter i va començar a escriure en el sòl.

Va escriure paraules senzilles: "Mare", "Llar", "Amic", "Esperança". Cada paraula brillava amb una llum daurada. El Gran Esborrany va intentar esborrar-les, però no va poder.

A poc a poc, l'ombra es va fer més petita. Al final, només va quedar un punt final.

El cel sobre l'Illa de Paper va tornar a omplir-se de paraules. Els arbres van recuperar les seves lletres i els mariners en la mar van tornar a cantar. Oliver va tornar al seu far amb companyia; una tortuga i un ocell missatger l'acompanyaven.

Aquesta nit, Oliver no va fer el seu senyal de fum habitual. En el seu lloc, va escriure un conte nou sobre un nen que va vèncer al buit amb un sol tinter. Des de llavors, es diu que quan et sents perdut i no trobes les paraules per a expressar els teus sentiments, el Farode Paper espera que prenguis la ploma.